

ODSTYRKNAĆ SIĘ (1) *vb pf*

1 sg m plusq -m się był odstyrknął.

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (ten sam przykład) s.v. odsterknąć.

*Sprzeniewierzyć się komuś [od kogo]: Znałem ia wielkie dobrodzieyftwá twoie/ [...] Zá ktorem
dziękow ia nie dawał tobie/ Przyczytáiąc to mieć od szczęścia łobie. Zá czymem się był odstyrknął
od ciebie/ Vfáiąc szczęściu CzahTr B3.*

Formacje współrdzenne cf STARCZEĆ.

LWil